

عنوان مقاله:

جنبش مینگی و معیارهای زیبایی آن، در سفال ژاپن

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای تجسمی، دوره 21، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

صمد سامانیان - دانشیار دانشگاه هنر، تهران

سید سعید سید احمدی زاویه - دانشیار گروه پژوهش هنر، دانشگاه هنر، تهران

نگار کیفی - دکتری پژوهش هنر، دانشگاه هنر، تهران

خلاصه مقاله:

مینگی جنبش پیشه‌های هنرمندانی است که به ساخت اشیاء معمولی (دست‌ساز- بومی) می‌پردازند. این جنبش توسط یاناگی سوئسو و همکارانش، در فواصل سال‌های ۱۹۲۰-۱۹۳۰، جهت حفظ آثار دستی در جریان مدرنیزاسیون ژاپن پایه‌گذاری شد. جنبش مینگی، در هنر- صنعت سفال و سرامیک در دنیا بسیار شناخته شده است، اما در ایران، ناشناخته مانده است. این مقاله ضمن شرح جنبش مینگی و نحوه‌ی شکل‌گیری آن، درصدد است معیارهای زیبایی آن را معرفی، و ضمن تحلیل سرامیک‌های مینگی، به ریشه‌یابی دلایل پیدایش آنها بپردازد. این پژوهش از روش توصیفی-تحلیلی جهت تحلیل مطالب بهره برده است و گردآوری اطلاعات به شیوه کتابخانه‌ای صورت پذیرفته است. نتایج حاصل از پژوهش نشان می‌دهد که، سفالینه‌های مینگی از زیبایی‌های ناب برخوردارند و به «نیروی سنت جمعی» تکیه دارد. قدرتی که بر مبنای اعتقادات بومی، مذهبی و ملی‌گرایانه‌ای چون شینتوئیسم، تائوئیسم و بودیسم استوار است. پیشه‌ور ناشناس نیز نه آگاهانه، بلکه با کمک طبیعت و سنت، فارغ از هرگونه ادعا و با نهایت خلوص، با مواد طبیعی و با هدف کاربرد، به تولید آثاری ناب و زیبا و در عین حال ارزان و فراوان دست می‌یازد. فهم این نوع زیبایی، مستلزم درک فلسفه‌ی زیبایی‌شناسی جنبش مینگی است. جنبشی که در دوره‌ی می‌جی هم‌زمان با تحولات بنیادی در عرصه‌های مختلف، زمینه‌ساز حفظ فرهنگ اصیل ژاپنی و معرفی آن به دنیا شد.

کلمات کلیدی:

هنر بومی ژاپن، مینگی، سفال ژاپن، یاناگی سوئسو، معیارهای سنتی زیبایی ژاپن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775525>

